

[Elisabeth Bruun Olesen]

pct.-reglen, hvis man havde urafstemning i fagbevægelsen.

Så snakkede hr. Ole Vagn Christensen om, at dette var pubertetsproblemer i det eventuelte kommende røde flertal. Jeg synes, jeg vil sige til Socialdemokratiet, at det at være barn og være i puberteten betyder, at man stadig væk har fantasien i behold, det betyder, at man stadig væk er åben, det betyder, at man stadig væk tænker utraditionelt. Det, at man bliver voksen, hvad der skulle være en dyd efter den måde, hr. Ole Vagn Christensen fik sagt det på, betyder tværtimod, at man glemmer fantasien, at man glemmer en utrolig masse gode barnlige ting, og dem har Socialdemokratiet desværre glemt for mange år siden. Måske skulle Socialdemokratiet genopdage barndommens og pubertetens glæder, så nåede vi måske frem til noget bedre.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Man kan jo ikke ligefrem beskyldte VS for at gå i barndom. Nu har vi hørt på den tale i utallige år herinde. Der er ingen, der har opfattelsen af, at det er medlemmerne, der skal gøre det.

Når fru Lilli Gyldenkilde siger: vi ønsker ikke at lovgive imod fagbevægelsens medlemmers interesser, lyder det jo, ligesom når hr. Nixon reagerer på det tavse flertals vegne. Må vi ikke godt blive fri for den slags taler? Skal vi nu ikke vedtage, at det er fagbevægelsens medlemmer, der må føre denne debat om afstemningsreglerne, og – hvis der er andre problemer omkring forligsmandsloven – at man så i fagbevægelsen tager de forhandlinger, der skal tages, for at det eventuelt kan resultere i lovændringer? Det må ikke ske på baggrund af en fiks idé, som dukker op, hver eneste gang man har haft overenskomst. Man har det vel på en computer i SF, at når nu der har været overenskomst, kommer dette forslag ud, i stedet for at man sørger for selv at komme i gang med en debat om disse ting.

Jeg synes, det er forstemmende, at man imødegår de valgte ledere i fagbevægelsen på denne måde, som fru Lilli Gyldenkilde gjorde det.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, der kalder mig herop – og det skal være min sidste bemærkning, hvis der ikke kommer noget nyt frem – er spørgsmålet om det med fantasien.

Man kan jo stille sig det spørgsmål: er der meget fantasi i, at der er nogle forskellige holdninger i fagbevægelsen, og dem vil man så have ført ind i Folketinget, dem skal Folketinget afgøre i modsætning til, hvordan en organisationsstruktur ellers fungerer? For det, der er det fantasifulde i det her, er, at man fører noget, som man har til diskussion på arbejdsmarkedet, ind i Folketinget, og det skal man gøre, uanset hvad flertallet af den organisations medlemmer i og for sig mener.

Jeg synes ikke, der er meget fantasi i at gribe tingene an på den måde. Jeg synes, det tyder på, som jeg sagde før, pubertetsvanskeligheder, og så synes jeg, det tyder på, at der måske også er nogle fantasifostre i spørgsmålet om, hvordan demokratiet skal være i fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Jensen (V):

Kun for at sige, at det stødte mit parlamentariske følelsesliv, da jeg hørte hr. Kaj Poulsen benævne og karakterisere det ærede medlem hr. Bo Kristensen som det sorte får. Skal vi endelig tale om dyreriget, er den seance, vi har oplevet i dag, da en bekræftelse på det gamle ordsprog om, at frænde er frænde værst, sagde ræven om de røde hunde.

Men det har været et herligt slagsmål.

Ole Henriksen (SF):

Jeg ved ikke, hvor meget der nu kan være tilbage, men det kan selvfølgelig have en stor underholdningsværdi for de borgerlige partier at opleve det her. Det oplevede vi jo også ved de foregående punkter, hvor Fremskridtspartiet havde sit forslag om ATP. Det havde også en underholdningsværdi, fordi det handler om det modsatte, nemlig om indbyrdes stridigheder mellem de borgerlige. Men det er helt klart, at der ligger et problem her i demokratiopfattelsen. Vi har altså nogle forskellige syn på, hvordan man udøver det praktiske demokrati.

Men der er jo ikke med dette forslag lagt op til, at man vil anfægte hverken den ene eller den anden demokratiform inden for